

Sang, morts i etcètera

«No ens fan por les amenaces, perquè estarem molt per damunt d'això, però sobretot perquè ja tenim els morts i la sang incorporats al pensament i a la història»

Zapatero no s'equivoca quan diu que el problema català no és "quelcom de casual ni minoritari", i que per això, perquè l'independentisme ha vingut per quedar-se, cal trobar una solució política i no només policial o judicial. Té més raó que no es pensa, em temo. Perquè quan diu això ho deu fer pensant a evitar mals majors, i en donar una imatge de diàleg i de rebuig a l'escalada del conflicte, però als independentistes no els cal cap amenaça de violència o de presó o de 155 per a saber en quines terres es mouen.

El que no s'imaginen la majoria de polítics de l'Estat és que tot això ho tenim interioritzat, no pas pensant en cap via eslovena ni en cap amenaça futura, sinó en allò que tenim marcat a la pell. En les nostres cicatrius. Personals. Directes.

Que hi ha sang pel mig ho demostra el fet que jo mateix, el dia 1-O, vaig veure com sang de la meva sang era atonyinada pels policies: el meu pare. El que no s'imaginen és que la ferida és tan directa, tan íntima, que ens arriba als més propers: van pegar les nostres àvies, els nostres cosins, la nostra germana, la veïna del sisè primera. I no és que hagin empresonat els nostres consellers: és que ens han empresonat amics, gent que teníem a prop, massa a prop per a limitar-ho a una qüestió política o abstracta.

Jo, com molts altres, ja no parlo en termes exclusivament polítics sinó en termes de proximitat, de pell, de sang: m'han tocat el pare i els amics. Després, al damunt, resulta que també els meus consellers i el meu president. I ja, en últim terme, la meva (la nostra) autonomia, el nostre autogovern. Ens ho han tocat tot, a nivell físic, a nivell personal: no es tracta tant dels morts futurs sinó de les marques a la pell que ens han fet fa només quatre dies. I es pensen que passarem pàgina d'això.

El que ha passat l'últim any en termes de revenja, de càstig, d'humiliació i d'autoritarisme d'Estat és quelcom que ens deixarà marca per tota la vida a nosaltres i als nostres fills. I per tant és qüestió de sang, com ho era la repressió del franquisme, com ho era el fet que jo mateix em vaig haver de dir Jorge durant 2 anys. Això es viu a la pell, marca, no s'oblida, i guardo el full del registre civil on el meu pare va aconseguir fer el canvi.

Com també tenim marcada a la pell la dictadura de 40 anys fins a l'assassinat de Salvador Antich, i el genocidi cultural perpetrat, i l'anul·lació de les institucions. Com també, abans d'això, ens va marcar a la pell l'assassinat de Companys i el cop d'estat de Franco que ens va dur a la guerra civil. Tot això marca, és sang de la sang, és recent, és una generació només, màxim dues.

I anant més enllà, saltant a la tercera generació, ens queda marcat a la sang allò que van viure els besavis: la dictadura de Primo de Rivera, el pistolisme d'estat, l'engarjolament d'empresaris i alcaldes vinculats al Tancament de Caixes... I si abans d'això ens enfilem una mica més en l'arbre sanguini, connectem directament (en màxim tres generacions) amb la sang dels enterrats al Fossar de les Moreres, que encara recordem cada any per alguna raó, i que en termes històrics encara són ferida recentíssima.

Sembla mentida que no ho vegin: ens han fet exactament el mateix, però amb tàctiques modernes. I així arribaríem fins a Pau Claris, i abans i tot si m'apuren, amb un fil sanguini continu i ininterromput. Morts? Sang? No cal que n'aventurem més, no ens en fan falta, no els volem i a

més no ens creiem que s'hagin de produir en cap país civilitzat d'Europa.

No ens fan por les amenaces, perquè estarem molt per damunt d'això, però sobretot perquè ja tenim els morts i la sang incorporats al pensament i a la història. Zapatero és el primer que ho ha expressat tal com és: no pensem com pensem per cap casualitat, ni per cap caprici. Pensem com pensem perquè parlem dels nostres pares, avis, oncles, amics. Pensem com pensem perquè Espanya ha estat una constant secular d'abús de poder sobre la nació catalana. Pensem com pensem perquè no podem pensar de cap altra manera, i això no hi ha bones paraules que ho aturin. Morts? No ens expliquin sopars de duro: nosaltres ja hem passat aquesta fase, i ens limitem a retenir-la al neocòrtex. Ara, si ens permeten, el que volem és marxar d'aquest estat caduc i podrit, democràticament, i viure en pau i prosperitat.